

A Győri Ítéltábla a pártfogó ügyvéd által képviselt **felperesnek** a jogtanácsos által képviselt **Büntetés-végrehajtás Intézet alperes** ellen **sérelemdíj megfizetése** iránt indult perében a Szombathelyi Törvényszék 2019. január 18-án kelt 24.P.20.813/2017/28/II. számú ítélete ellen a felperes által 29. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

A feljegyzett 783.200 (Hétszáznyolcvanháromezer-kettőszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

A felperes képviseletében eljáró pártfogó ügyvéd munkadíja egészében a felperes terhére esik.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a felperes szabadságvesztés büntetését töltötte a büntetés-végrehajtási intézetben, a büntetés félbeszakítását követően 2015. július 9. napjától 2015. augusztus 27. napjáig tartózkodott az alperesi intézetben. Befogadásakor kerekesszéssel az alperes nem rendelkezett. Az alperesi intézetben akadálymentes zárkában került elhelyezésre.

A felperes befogadását követően orvosi vizsgálaton vett részt, a vizsgáló orvos nem tartotta szükségesnek a felperes betegszobai elhelyezését, ugyanakkor indokoltnak tartotta kerekesszék beszerzését. A döntésénél figyelembe vette, hogy a felperes dohányzik, illetve segítségre szorulhat zárkatársa részéről.

Az alperes mozgáskorlátozottak önálló közlekedését biztosító kerekesszék beszerzése iránt a későbbiek során intézkedett, az 2015. július 29. napjától állt az alperes rendelkezésére.

A felperes az alperesnél történő tartózkodása során segítség nélkül a zárkán belül kialakított, kapaszkodóval ellátott mellékhelyiséget vette igénybe, valamint a zárkához kapcsolódó folyosón rendelkezésre álló fali telefonkészüléket használta, amit szintén önerejéből tudott megközelíteni.

Az alperesnél való tartózkodása során az alperes a felperes egészségi állapotának fenntartásához szükséges gyógyszereket biztosította, orvosi vizsgálaton panasa esetén részt vett, az alperesnél szolgálatot teljesítő orvos a szombathelyi kórházba is elküldte vizsgálatra.

A felperes egészségi állapota az elmúlt évtizedekben az alábbiak szerint alakult.

2004. és 2006. között három alkalommal gerincsérv miatt műtötték. 2008. évtől kezdődtek izomtömeg-csökkenéssel, izomfájdalommal, zsibbadással és hallásromlással járó panaszai. 2013. márciusában MR vizsgálattal kétoldali hallóideg daganatot diagnosztizáltak nála, kisagy hídszögleti kompresszióval, amelyre sugárkezelést javasoltak.

Egy 2014 áprilisában kelt szakvélemény szerint önállóan, mások segítségével nélkül étkezni, tisztálkodni, öltözködni, illemhelyet használni többek között a végtagjainak mozgáskorlátozottsága miatt nem képes, támbottal lakáson belül rövid távolságot tud csak megtenni, bal kéz finom mozgásai károsodtak, bal alkarja bénult, jobb lábfej karomállásban rögzült, alsó végtagok mozgását nehezen irányítja. Felálláshoz, lépcsőzéshez segítséget igényel. A javasolt sugárkezelésből csak tizenhárom frakciót kapott meg.

2014 novemberében II. típusú cukorbetegsége derült ki, azóta rendszeres inzulinos kezelés alatt állt.

2015-ben nála stroke zajlott le, átmenetileg nem tudott beszélni, önállóan nem volt járóképes, tolószéket használt. Az ekkor elvégzett kontroll koponya MR vizsgálat kétoldali, agydaganat okozta nagyfokú agytörzsi nyomási tüneteket mutatott, és a sugárkezelés befejezését javasolták.

2016 januárjában nagyfokú kétoldali halláscsökkenést, kifejezett járásnehézséget észleltek, és idegsebészeti utánkövetést javasoltak. 2018 január 12. napján szakértői vizsgálat nála 75%-os összszerkezeti egészségkárosodást állapított meg.

Az alperesi intézetben való befogadásakor a felperes Recklinghausen-féle 2-es típusú neurofibromatózisban szenvedett, amely nála 2014. februárjában került diagnosztizálásra.

Az alperesnél történt fogvatartása során cukorbetegségét megfelelően kezelték. Daganatos betegségére aktív kezelést az alperesnél történt fogvatartás során már nem kapott, azt nem is javasolták. A betegségfolyást a kórkép természetes zajlása szabta meg.

Az alperesi fogvatartás során szimmetrikus alsóvégtagi bénulásos tünetei voltak, amelyekhez mozgás összerendezettség zavar és ataxia társult. Mindezen tünetek mellett önállóan nem, csak segítséggel volt érdemben járóképes. Az önálló helyzetváltoztatásokhoz kapaszkodókra, illetve tolószékre szorult.

A neurofibromatózis betegsége természetes lefolyását, progresszióját az alperesnél történt elhelyezése nem befolyásolta. A felperes egészségi állapotában érdemi állapotrosszabbodás az alperesnél történt fogvatartás időszakában nem következett be.

A felperes 2015. október 2. napján kártérítési kérelmet terjesztett elő az alperesnél. A kártérítési eljárás elrendelésére 2015. október 29. napján került sor. A felperes kártérítési igényét 10.000.000 Ft-ban határozta meg, és azt azzal indokolta, hogy kerekesszékhez kötve éli életét, befogadásakor azt elvették tőle, és nem kapott másikat. A tisztálkodást, szabad levegőn tartózkodást a Bv. Intézet nem biztosította részére, gyógyszereit nem rendszeresen kapta és telefonálni sem tudott, a saját, civil ruháját kellett viselnie, és azt nem tudta tisztítani. Kifogásolta, hogy nem fogadhatott látogatót, mert nem tud bemenni a beszélő helyiségbe.

Az alperes a felperes kártérítési igényét 30529/446/206. Ált. számú kártérítési határozattal utasította el.

Ezt meghaladóan a felperes panaszt is előterjesztett a büntetés-végrehajtás országos parancsnokságához, amely 30500/261/25/2015. számon került iktatásra.

A felperes panaszát - mely megegyezett a kártérítési kérelmében foglaltakkal - az alperesi parancsnok vizsgálta ki, és utasította el.

A felperes keresetében 10.000.000 Ft nemvagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kérelmét arra alapította, hogy az alperes a fogyatékosokról szóló törvényt súlyosan megsértve megalázó bánásmódban részesítette. Kerekesszékét indokolatlanul elvették, két hónapos fogvatartása során személyiségi jogait súlyosan megsértették. Élete is közvetlen veszélyben volt, hisz mozgáskorlátozottsága és alapbetegsége miatt egy ütés vagy elesés az életét veszélyeztette volna. Nem tudta megfelelően megközelíteni a mellékhelyiséget, tisztálkodni normálisan emiatt

nem tudott, nem tudott szabad levegőn tartózkodni, látogatót fogadni, valamint vásárolni. Nem részesült megfelelő orvosi ellátásban.

Az alperes kérte a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását. Ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy nem volt szükséges és indokolt a betegszobán történő elhelyezés, az alperesnél kialakított akadálymentes zárkában az ellátása megfelelően biztosított volt. A fogvatartása során a szükséges és indokolt orvosi ellátást megkapta, egészségi állapota a fogvatartás során nem rosszabbodott. Fogvatartása során panaszt nem jelzett, jogainak gyakorlásában korlátozva nem volt, tudott egyedül közlekedni, amikor pedig segítségre szorult, a megfelelő segítséget megkapta, fogvatartott társai, illetve az alperesi alkalmazottak részéről.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 210.000,- Ft-ot, és ezen összeg után 2015. július 20. napjától kezdődően a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a per során felmerült 600.000 Ft illetéket és 144.976 Ft szakértői díjat a Magyar Állam viseli.

Határozata indokolásában kiemelte, hogy a 2013. évi CCXL. törvény (Bvtv.) alapján a felperes és az alperes között büntetés-végrehajtási jogviszony állt fenn. Ennek részletes tartalmát, a jogviszony alanyainak jogait és kötelezettségeit a Bvtv. részletezi. Ezen jogviszony keretei között az alperes közhatalmat gyakorol, ezért felelősségére a Ptk. 6:548. §-ában írtak az irányadóak. Ennek megfelelően közigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kárt közhatalom gyakorlásával, vagy annak elmulasztásával okozták, és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárásban nem volt elhárítható.

A felperesi kereset elbírálása kapcsán a törvényszéknek vizsgálnia kellett, hogy fennállnak-e a közhatalom gyakorlása során okozott kárért való felelősség általános, illetve különös feltételei.

A felperes kereseti kérelmében - tartalma szerint - arra hivatkozott, hogy az alperes a fogvatartás során megsértette személyiségi jogait azzal, hogy nem biztosított részére megfelelő gyógyászati segédeszközt, és megfelelő egészségügyi ellátást.

A megjelölt jogsérelem tehát a Bvtv. 122. § a) pontjában írt, a felperes egészségi állapotának megfelelő egészségügyi ellátás hiánya, illetve a Bvtv. 156. § (1) bekezdésében szabályozott megfelelő gyógyszer és gyógyászati segédeszköz biztosítására irányuló kötelezettség megsértése.

A felperes állítása szerint sérültek a Ptk. 2:43. § a) pontjában írt védett - az élethez, testi épséghez, egészséghez fűződő - jogai, és erre alapította a Ptk. 2:52. §-a szerinti sérelemdíj iránti igényét.

A rendelkezésre álló periratok alapján a törvényszék megállapította, hogy a felperes panaszt terjesztett elő. (P.20813/2017/3. számú felperesi beadványhoz csatolt panaszt elutasító határozat).

Ugyanakkor kifejtette azt is, hogy a tanúk vallomásából megállapítható, hogy az alperesi alkalmazottak már a befogadáskor szükségesnek és indokoltnak tartották megfelelő gyógyászati segédeszköz, kerekesszék beszerzését, már a befogadást követő órákban, illetőleg első napon ez irányban intézkedtek is, így nem volt szükség formális panasz benyújtására a befogadást közvetlenül követő időpontban.

A perben lefolytatott bizonyítási eljárás - a P.20.813/2017/12. szám alatt beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény - alapján a törvényszék megállapította, hogy a felperes befogadáskori egészségi állapota indokoltta és szükségessé tette kerekesszék használatát.

Az alperes kétséget kizáróan csak annyit tudott bizonyítani a per során, hogy a kerekesszék 2015. július 29. napján állt legkorábban rendelkezésre (P.20.187/2016/24. számú alperesi irat mellékleteként csatolt számla). Azt kétséget kizáróan nem tudta bizonyítani, hogy a kerekesszék a 2015. július 9. napjától július 29. napjáig terjedő időszakban rendelkezésre állt.

A kerekesszék hiánya ezen időszakban, tehát 21 napig korlátozta a felperes életvitelét. Nyilvánvalóan hátrány érte azzal, hogy közlekedésében, mozgásában, intézetben belül korlátozott lehetőségei voltak.

Ezen sérelmes helyzet a törvényszék álláspontja szerint megalapozza a felperes sérelemdíj iránti igényét.

A Ptk.2:52. § (3) bekezdése alapján a felperest megillető sérelemdíj mértékét a törvényszék a fenti körülmények mérlegelésével úgy határozta meg, hogy annak összegét napi 10.000 Ft-ban állapította meg, ez 21 napra számítottan 210.000 Ft sérelemdíjat jelent, amelynek esedékességi időpontját a sérelmes időszak felében határozta meg.

A törvényszék a felperes ezt meghaladó keresetét alaptalannak ítélte. Kifejtette, hogy az aggálytalan igazságügyi szakértői vélemény alapján egyéb, felperes által hivatkozott sérelem nem állapítható meg.

A felperes cukorbetegségét megfelelően kezelték, a szükséges gyógyszereket megkapta.

A daganatos betegségére aktív kezelést ebben az időszakban már nem kapott, mert az nem volt orvosilag javallt. (P.20813/2017/12. számú szakvélemény 30. oldal 4. pont).

Betegsége természetes lefolyását és esetleges progresszióját az elhelyezés módja nem befolyásolta. (P.20813/2017/12. számú szakvélemény 31. oldal 7. pont).

Mozgásos állapotában klinikailag érdemi progresszió és állapot rosszabbodás az alperesi fogvatartás idején nem volt. (P.20813/2017/12. számú szakvélemény 8. pont).

Ugyancsak nem állapítható meg jogellenes magatartás az alperes részéről azáltal, hogy a felperest nem betegszobán, hanem akadálymentesített zárkában helyezte el. A szakvélemény utal arra, hogy a felperes egészségi állapotához mérten az olyan zárkában történő elhelyezése volt indokolt, amely akadálymentesített, kapaszkodókkal ellátott, és az őrszemélyzettől vagy zárkatárstól szükség esetén segítséget kérhetett.

Az alperes által biztosított zárka ezen feltételeknek megfelelt. Ebben a körben a törvényszék álláspontja szerint a felperes arra, hogy a zárka nem megfelelő, már nem hivatkozhat.

Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a felperes csak a P.20.813/2017/26. szám alatt csatolt beadványában utal arra, hogy az elhelyezésére szolgáló zárka nem felel meg a követelményeknek. Ezen sérelemre sem a panaszbeadványában, sem az alperesnél előterjesztett kártérítési igényében nem hivatkozott, így erre irányuló nyilatkozatát jelen perben érdemben vizsgálni nem lehetett, ezért a törvényszék az ebben a körben előterjesztett szakértő kirendelésére irányuló indítványt is elutasította.

Alaptalannak ítélte a törvényszék a felperes új orvosszakértő kirendelésére irányuló indítványát, a perben beszerzett igazságügyi orvosszakértői véleményt aggálytalanak fogadva el. Kifejtette, hogy a szakértő a rendelkezésére bocsátott valamennyi egészségügyi dokumentációt részletesen megvizsgálta és értékelte, szakértői vizsgálat során részletesen meghallgatta és megvizsgálta a felperest, valamennyi felperes által felvetett észrevétellel összefüggésben külön megindokolta szakvéleménye megállapítását.

A felperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását, az alperes további 9.790.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében nem vette figyelembe a szakértői véleményben rögzített tények egy részét.

Ezek szerint a felperesnek cukorbetegsége is volt, amelynek kapcsán nehezen gyógyuló sebei is volt.

A nyelési elégtelensége és fogazatának hiánya miatt az ételt apróra darabolt, pépesített formában segítségével fogyasztja el.

Önmaga ellátásában mindenben segítségre szorul, helyváltoztatásra csak kerekesszéssel képes, így mindenképpen akadálymentes intézet szükséges számára, lehetőség szerint orvosi felügyelet állandó biztosítása mellett, de ápoló személy jelenléte folyamatosan szükséges, a diéta alkalmazása és gyógyszeres kezelés mellett.

A befogadáskor dokumentációjában panaszmentesség, cukorbetegség, gerincsérv műtétek kerültek feltüntetésre.

A szakértői vizsgálat alkalmával a felperes úgy nyilatkozott, hogy laktóz érzékeny és cukorbeteg.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az alperes a felperes egészségi állapotának megfelelő ételt nem biztosította, holott a felperes cukorbeteg volt és kihullott fogazata miatt csak pépes ételt tudott volna fogyasztani. A megfelelő étkeztetés hiányában 15 kilogrammot fogyott a felperes. Megsértette az alperes a 16/2014.

(XII.19.) IM rendelet 128. § (5) bekezdésében foglaltakat, amely szerint az elítélt részére, bv. orvosi javaslat alapján egészségi állapotának megfelelő ételt kell biztosítani.

Utalt arra, hogy az ítélet tévesen jelölte meg az A/4. épület 013. számú zárkáját, ugyanis valójában az A/3. épület 013. számú zárkában volt a felperes elhelyezve. A csatolt fényképek alapján megállapítható, hogy ez a zárka nem volt akadálymentesítve, kapaszkodókkal felszerelve, hiszen kapaszkodó csupán az illemhelyen állt rendelkezésre. Ezt **G.J.** zárkatárs tanúvallomása is alátámasztotta.

Fenntartotta, hogy mivel nem állt rendelkezésére kerekesszék, nem tudta megfelelően megközelíteni a mellékhelyiséget, nem tudott normálisan tisztálkodni, az IM rendelet 44. § (3) bekezdésében írt jogait (látogató fogadása, telefonálás és személyes szükségleteire fordítható összeg alkalmankénti elköltése) nem tudta gyakorolni, ezzel az alperes korlátozta a jogai gyakorlását. Utalt arra, hogy a zárkatársa segítségét nem vette igénybe, annak kis termete és alacsony súlya miatt, mert félt attól, hogy egy eséssel az élete kerülhetne veszélybe. Hangsúlyozta, hogy 2015. július 9-től 2015. augusztus 27-ig nem rendelkezett kerekesszéssel, nem helytálló tehát az az ítéleti megállapítás, hogy július 29-én már rendelkezésre állt kerekesszék, az alperes nem tudott csatolni átadás-átvételi jegyzőkönyvet, mely a kerekesszék tényleges átadását igazolta volna, a zárkatárs tanúvallomása is alátámasztotta, hogy nem volt nála kerekesszék.

A kifejtettek alapján a felperes álláspontja szerint megállapítható, hogy a törvényszék a sérelem díj mértékét nem megfelelően mérlegelte.

Az alperes a fellebbezésre ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem megalapozott.

Az ítélet tábla mindenekelőtt rámutat arra, hogy az alperest 210.000 Ft sérelemdíj és kamatai megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezés fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett, így a másodfokú eljárás tárgyát kizárólag a keresetet ezt meghaladó részében elutasító ítéleti rendelkezés felülbírálata képezte.

Ennek során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást, a beszerzett peradatok okszerű mérlegelésével érdemben helyes tényállást állapított meg, amelyet az ítéltábla a felperesi fellebbezésben foglaltaknak megfelelően csak annyiban pontosít, hogy a felperes a perben irányadó időszakban valóban nem az A/4. épület, hanem az A/3. épület 013. számú zárkájában volt elhelyezve. Ez a körülmény azonban az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatára nem hat ki, ugyanis az elsőfokú bíróság a felperesnek a kerekesszékre való rászorultságát, illetve a kerekesszék hiányában elszenvedett hátrányt a felperes számára tényleges elhelyezést biztosító (A/3. épület 013. számú) zárka adottságaihoz viszonyítva értékelte.

A törvényszék a megállapított tényállásból helytálló jogi következtetést levonva utasította el a 210.000 Ft-ot meghaladó részében a felperesi kereseti kérelmet, az e körben kifejtett indokaival az ítéltábla érdemben egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

A felperes keresetében a sérelemdíj iránti igényét arra alapítva terjesztett elő, hogy az alperes nem biztosította számára a kerekesszék használatának lehetőségét, holott egészségi állapota ezt mindenképpen indokolta volna. A felperes álláspontja szerint az alperes ezzel megalázó bánásmódban részesítette, emberi méltóságában megsértette, a személyiségi jogsértés pedig olyan hátránnyal járt, hogy a mellékhelyiséget sem tudta megfelelően megközelíteni, akadályoztatva volt a tisztálkodásban, a látogató fogadása, telefonálás, a szabad levegőn tartózkodás és a személyes szükségleteire fordítható összeg alkalmankénti elköltése körében megillető jogainak gyakorlásában. Hivatkozott arra is, hogy az alperes magatartása, mulasztása folytán egészségromlást szenvedett el. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a kereset szempontjából releváns időszakban a felperes és az alperes között büntetés-végrehajtási jogviszony állt fenn, a felperes sérelemdíj iránti igényének elbírálása során a Ptk. 2:52. § rendelkezésein túl - a 2:52. § (2) bekezdésére figyelemmel - a Ptk. 6:548.§ különös rendelkezései is megfelelően irányadók.

Az elsőfokú bíróság a felek nyilatkozatainak, a meghallgatott tanúk vallomásának, továbbá az alperes által csatolt okirati bizonyítékoknak a megfelelő mérlegelésével ítélte bizonyítottnak azt a felperesi tényállítást, hogy a befogadását követően az alperes nem biztosított számára kerekesszéket. A felek e tekintetben ellentétes nyilatkozataira, és arra figyelemmel, hogy az ezzel kapcsolatos körülmények a tanúvallomások útján sem voltak tisztázhatók, a törvényszék helytállóan tulajdonított mérlegelése során kiemelt jelentőséget az alperes által a kerekesszék beszerzésével kapcsolatosan csatolt számlának. Ennek alapján okszerűen következtetett arra a körülményre, hogy a 2015. július 29-én beszerzett kerekesszék a továbbiakban a felperes rendelkezésére állt, ennél fogva az alperes 21 napig korlátozta a felperest a mozgásában, holott a felperes egészségi állapota a kerekesszék használatát indokoltá tette. A mozgáskorlátozott felperes emberi méltóságát sértő állapot tehát 21 napon keresztül állt fenn. A sérelemdíj iránti igény összecszerúségének meghatározása körében a törvényszék megfelelően értékelte a személyiségi jogsértés súlyát és következményeinek súlyosságát. Figyelemmel volt a jogsértő állapot időtartamára és helyesen értékelte az azzal járó hátrányokat: a felperes a személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben a közlekedésében, mozgásában szüségtelen, indokolatlan korlátozást szenvedett.

Az alperes a felperes részére a megfelelő egészségügyi ellátást biztosította, a fenti személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben álló egészségromlás sem nyert bizonyítást, e körben helyesen mérlegelte a törvényszék az ítéltábla által is aggálytalannak, kellően részletesnek, ellentmondásmentesnek ítélte, így kiegészítésre nem szoruló szakvélemény megállapításait. Az elsőfokú bíróság által e körben kifejtett helyes indokok szüségtelen megismétlését az ítéltábla mellőzi.

A felperes keresetében nem, csupán az elsőfokú eljárás későbbi szakaszában hivatkozott arra, hogy az alperesnél nem az egészségi állapotának megfelelő zárkában került elhelyezésre. Megállapítható ugyanakkor, hogy ezzel kapcsolatosan a felperes az alperesnél a Bvtv. 21. § (3) bekezdése és 142. §-a szerinti panaszt, illetve a 143. § szerinti kártérítési igényt nem terjesztett elő, a rendes jogorvoslati lehetőség elmulasztása a Ptk. 6: 548. § (1) bekezdése értelmében a zárkával kapcsolatos sérelemdíj iránti igény alaptalanságát önmagában megalapozza, így a fellebbezésben a sérelemdíj felemelésének indokaként e körben kifejtettek további érdemi vizsgálatára nincs szükség. Ezen túlmenően azonban utal arra az ítéletábra, hogy a lefolytatott szakértői bizonyítás egyértelműen igazolta, hogy a felperes elhelyezésére az egészségügyi és egyéb személyi körülményei (dohányzás) figyelembevételével akadálymentesített zárkában került sor, ahol a mellékhelyiségek megközelítését és használatát kapaszkodók biztosították. A felperest személyiségi jogsérelem nem az elhelyezésével, hanem azzal okozati összefüggésben érte, hogy a fogvatartás fentiek szerint meghatározott időtartamára az alperes kerekesszéket nem biztosított a részére.

Nem szolgáltatott a megítélt sérelemdíj felemelésére alapot az a fellebbezési hivatkozás sem, mely szerint az alperes a felperes részére nem az egészségi állapotának megfelelő ételt biztosított. Azon túl, hogy a felperes az alperesnél - csakúgy, mint az elhelyezés tekintetében - ezzel kapcsolatosan panasszal, illetve kártérítési igénnyel nem élt, ekként az igényérvényesítés jogszabályi előfeltételét, a jogorvoslati jog gyakorlását mulasztotta el, az is megállapítható, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban erre alapítva igényt nem terjesztett elő. A Pp. 247. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban a keresetet megváltoztatni nem lehet, így ezen fellebbezési hivatkozás érdemi vizsgálatának az eljárásjogi feltételei nem állnak fenn.

Az ítéletábra a kifejtettek tekintetével az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A feljegyzett fellebbezési illeket a felperes személyes költségmentességére tekintettel a 6/1986 (VI. 26) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és a 14. §-a alapján az állam viseli.

A pártfogó ügyvéd munkadíjának viselésére irányuló rendelkezés a Pp. 87. § (2) bekezdésén alapszik.

Az alperes a fellebbezésre ellenkérelmet nem terjesztett elő, a tárgyaláson nem jelent meg, egyéb költség felmerülését sem igazolta, így az ítéletábra mellőzte az eredménytelenül fellebbező felperes másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését.

Győr, 2019. július 4.

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros Zsolt sk.
bíró